

Aleg. 196

Sprawozdanie

komisyi sanitarnej o petycyi Pani Maryi Zielińskiej wdowy po ś. p. Drze Tadeuszu Zielińskim lekarzu okręgowym w Podbużu o wyznaczenie stałej płacy rocznej wdowiej.

Wysoki Sejmie!

Ś. p. Dr. Tadeusz Zieliński, mianowany okręgowym lekarzem w Podbużu dnia 1. października 1895 roku, a stabilizowany dnia 9. grudnia 1896, zmarł jako ofiara swego zawodu, nabawiwszy się śmiertelnej choroby, skutkiem gorliwego pełnienia swych urzędowych czynności. Urząd swój spełniał gorliwie, co stwierdzają pochwały z lustracyi odbytej w okręgu ś. p. zmarłego.

Zmarły pozostawił wdowę do pracy nie zdolną, z powodu zagrożenia ciężką chorobą i malutką dziecinę.

W dekrete nominacyjnym Wydziału powiatowego w Drohobyczu L. 2673 z 9. grudnia 1896 powiedziano dosłownie: „Co do lat służby i poboru emerytury musi się Pan poddać statutowi emerytalnemu dla urzędników tutejszego Wydziału powiatowego uchwalić się mającemu.

Tem samem przyznał Wydział powiatowy, że w własnym okręgu jest obowiązkiem powiatu, zaopatrywanie emerytów i lekarzy okręgowych i po tychże pozostałych wdów i sierót.

Nie z winy lekarza, statut emerytalny za życia tegoż nie został uchwalony, i przez to nie ustąpił obowiązek zapewnienia emerytury, który to obowiązek dekretem nominacyjnym przyznanym został.

Krótkość czasu służby ś. p. zmarłego nie uwalnia od płacenia pozostałej wdowie emerytury, gdy lekarz bowiem traci życie w służbie t. j. wskutek pełnienia swych obowiązków, wedle wszędzie przyjętej modły pensya wdowia i zaopatrzenie dziecka pozostałej rodzinie się należy.

Komisya sanitarna wyraża więc swoje przekonanie, że powiat drohobycki winien wdowie po ś. p. Drze Zielińskim emeryturę wypłacać.

Nim jednak odpowiednie rokowania przeprowadzone będą, nie można zezwolić, aby wdowa po zdolnym, gorliwym i wskutek pełnienia swego zawodu zmarłym lekarzu, na krańcową nędzę narażoną była.

Tymi kierując się powodami, komisya sanitarna wnosi:

Wysoki Sejm raczy uchwalić:

Odstępuje się petycyę Maryi Zielińskiej Wydziałowi krajowemu do dalszego urzędowego załatwienia i zaradzenia w granicach możności doraźnej nędzy petytorki.

Lwów dnia 17. marca 1899.

Przewodniczący:

Dr. H. Jordan.

Sprawozdawca:

Dr. Jabłoński.